

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

10 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpat, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 14 iulie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2015, în cauza penală în privința lui

*Sîrbu Igor Ion, născut la 15.09.1992,
originar și locuitor în mun. Chișinău, str.
Ceucari 12, ap. 52,*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 23.04.2015 - 14.07.2015;

Instanța de apel: 04.09.2015 - 28.10.2015;

Instanța de recurs: 11.01.2016 - 10.02.2016;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 14 iulie 2015, *cauza fiind examinată în baza art. 364¹ Cod de procedură penală*, Sîrbu Igor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal la 400 unități convenționale, ceea ce constituie 8000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere pe un termen de 2 ani.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, la 02 iulie 2013, Sîrbu Igor acționînd împreună cu altă persoană în privința căreia urmărirea penală a fost disjunsă, prin înșelăciune și abuz de încredere, a convins-o pe Moldovan Mariana să procure în credit pe numele său un telefon mobil de model „Iphone 5” de la magazinul companiei „Moldcell”, amplasat în complexul comercial „Maldova” din str. Arborilor 21, mun. Chișinău, achitîndu-i acesteia o recompensă în mărime de 200 lei și asigurînd-o că nu va mai trebui să achite integral prețul telefonului.

3. Sentința a fost atacată cu apel în termen de către inculpat, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri, prin care să fie aplicată pedeapsă mai blândă.

În motivarea apelului a indicat că:

- în momentul examinării cauzei s-a omis faptul că, în urma acțiunilor lui Damaschin Artur, inculpatul se constituie personal victimă, dat fiind faptul că, la fel ca și Moldovan Mariana a procurat din numele său în baza actelor de identitate personale un telefon mobil de model „Iphone 5”;

- inculpatul a depus o plîngere în privința acțiunilor ilegale a lui Damaschin Artur la poliția sect. Rîșcani, cazul fiind remis spre examinare la sect. Centru;

- din materialele dosarului este clar specificat faptul că, nu îl cunoaște personal pe Damaschin Artur, ci prin intermediul unor prieteni comuni;

- la materialele cauzei nu sunt administrate careva probe prin care se face trimitere la constrîngerea fizică sau psihică a lui Moldovan Mariana în vederea procurării unui mobil de model „Iphone 5”;

- plîngerea înaintată de Moldovan Mariana, precum și pretențiile existente în conținutul acesteia sunt neîntemeiate, bazate pe niște probe false;

- de către instanța de fond nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2015 a fost respins apelul declarat, ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În argumentarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că, instanța de fond cercetînd în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dînd faptelor reținute în sarcina inculpatului încadrarea juridică corespunzătoare și anume art. 190 alin. (2), lit. b), c) Cod penal - *escrocheria, adică dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșite de două persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

Cu referire la poziția inculpatului care a menționat că a fost dus în eroare privind solicitarea examinării cauzei penale în ordinea art. 364¹ Cod de procedură penală, Colegiul penal a menționat că aceasta nu poate fi reținută ca fiind justificativă, or, Sîrbu Igor a depus prin înscris autentic cererea privind examinarea cauzei penale în ordinea art. 364¹ Cod de procedură penală și cererea este semnată de către inculpat. Totodată, la întocmirea cererii privind examinarea cauzei penale în ordinea art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul a fost asistat de apărătorul A. Tăbîrță, care avea obligația de a explica despre semnificația și efectele depunerii unei cereri privind examinarea cauzei penale în ordinea art. 364¹ Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul penal a constatat că, instanța de fond a respectat prevederile art. 364 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală la judecarea cauzei penale în privința lui Sîrbu Igor, a admis cererea acestuia privind examinarea cauzei penale în ordinea art. 364¹ Cod de procedură penală, a audiat inculpatul, după care a purces la dezbaterile judiciare.

Instanța de apel verificînd legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului a constatat că, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Acțiunile lui Sîrbu Igor au fost încadrate în baza art. 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, pentru care legea penală prevede pedeapsă sub formă de amendă în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale sau închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 3 ani, iar în conformitate cu criteriile enunțate la art. 16 Cod penal, infracțiunea respectivă se califică ca infracțiune gravă.

Prin urmare, instanța de apel a constatat că, prima instanță a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai blîndă dintre pedepsele prevăzute în sancțiunea normei penale, sub formă de amendă. Totodată, la stabilirea mărimii amenzii, instanța de fond a aplicat prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală conform căruia, inculpatul care a recunoscut săvîrșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

5. Împotriva hotărîrilor menționate inculpatul a declarat recurs ordinar, fără a invoca vre-un temei prevăzut în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, solicitînd casarea acestora și rejudecarea cauzei.

În motivarea recursului inculpatul indică aceleași motive ca în cererea de apel descrise în pct. 3 al prezentei decizii.

6. Procurorul a depus referință asupra recursului declarat prin care a solicitat respingerea acestuia, pe motiv că instanțele de fond au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată și încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Astfel, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărîrea judecătorească definitivă.

Colegiul penal lecturînd textul recursului reține că, de către recurent nu s-a invocat nici un temei de casare prevăzut la art.427 Cod de procedură penală, însă din textul acestuia se statuează că inculpatul pledează nevinovat, temei ce se încadrează în pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează *că hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel atunci cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii.* De asemenea, din textul recursului declarat rezultă și dezacordul inculpatului cu aprecierea probelor care denotă nevinovăția sa în comiterea infracțiunii imputate.

Se reține, că *eroarea gravă de fapt* trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor. Eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții de cît cea pe care materialul probator o susține.

Verificînd probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului, în sensul că nu se consideră vinovat de comiterea infracțiunii imputate, Colegiul o consideră ca neîntemeiată.

La acest capitol se remarcă că, sub aspectul situației de “*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Colegiul penal reține, că instanța de apel judecînd cauza și verificînd probele în ședința de judecată cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, menținînd sentința instanței de fond.

Mai mult ca atît, cauza penală a fost examinată în baza probelor administrate în faza de urmărire penală conform art. 364¹ Cod de procedură penală la solicitarea inculpatului asistat de avocatul său (f.d.169), iar conform art. 364¹ alin. (4) și art. 342 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța a admis cererea inculpatului prin încheierea din 09.07.2015, încheiere care nu este susceptibilă căilor de atac.

Astfel, instanța de recurs relevă, că argumentele recurentului invocate în recurs, referirilor la nevinovăția sa, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra căroră s-a formulat și s-a punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurentului, pe care Colegiul le însușește.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată desfășurat și minuțios în textul deciziei invocate în pct. **4.1** al prezentei decizii.

În același context, motivele aduse de recurent precum că instanța de apel nu a dat o apreciere cuvenită probelor din dosar ține de starea de fapt și nu sunt prevăzute ca temei pentru recurs în art. 427 Cod de procedură penală.

În urma celor expuse, Colegiul penal constată că hotărîrea recurată corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, este legală și întemeiată, iar temeiurile invocate nu persistă în cauză.

Prin urmare, argumentele invocate de inculpat nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate. Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat, pe motiv că acesta este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2015, de către Sîrbu Igor, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 02 martie 2016.

Președinte:

Elena Covalenco

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun